

QUATRE POEMES

Josep Joan Conill

I

S'oculta el món cada matí sota l'ull abissal de la mort
—conca buida avesada a un esclat momentani de melan-
[giosa plata—
i un esquelet de sep defineix la llargària dels dies verte-
[brats pels calendaris,
les reixes fredes que atermenen un temps d'estances soli-
[tàries,
de portes obertes al blanc infinit que es perllonga per les
[avingudes
i es perd segurament com un dandy malalt pels boulevards
amb una joguina o un clavell perfumat al trau del seu
[smoking.

L'home és estranger en aquest somni
i en els mosaics batega la ficció vivent del seu poema,
com un trencagels isolat en la nit antàrtica
que ignora el creixement de l'edelweis,
l'esclat breu de les xifres i les aus
ofegat entre udols de sirenes o un eixorc onejar de ban-
[deres.

Sí, l'home és estranger en aquest somni
i és l'orfe incapaç de sobreviure que cobeja els ullals de
[la morsa
i el camuflatge albi de la guineu, l'astuta adaptació
dels animals als signes que regeixen llurs bitàcoles cegues
com espirals d'angoixa, signes foscos de fum
que no encerten de dir la cruel imatge del coltell d'obsi-
[diana
que fa sagnar sens treva els ulls oberts de l'ésser.

Per manca de llenguatge no ens serà possible ja cap acte
 [d'amor,
 només cossos de sal llepant-se en les tenebres sense cap
 [agafall,
 naufrags en el silenci, gesticulants de braços com un velam
 [idiota
 o antenes de molí vençudes per la força de l'aspre vent
 [nocturn.
 Ens donem la paraula com un objecte apòcrif, com un estoig
 [ple d'aire
 o un unicorn d'aigua cercant, sensual, la falda d'una don-
 [zella pura,
 i són aquests maniquins oferts en les escaparates al tran-
 [seünt que passa

indiferent

l'emblema millor del silenci que ens volta,
 de la mà escobotada per l'esguard tenaç d'una pupilla
 quan sembla un llac opac on la llum no reneix sota la
 [forma de cap

al·legoria.

Per manca de llenguatge es fa inútil el cos, campana sens
 [batall,
 espasa dins l'aquàrium va pertorbant l'alè dels peixos es-
 [verats
 que unes mans joguinoses van fixant amb xinxetes als
 [miralls
 en eixorc exercici de la taxonomia.

No ens serà possible ja cap acte d'amor
 ens hem buidat les hores del perfil dels objectes
 que en les tardes grises s'esfuminen cansats al fons dels
 [llenços
 per demostrar-nos, amb lenta persistència, que tot és un
 [erm cràter
 i que el gest d'Empèdocles no el podrem repetir:

ja no ens farà immortals
 cap sandàlia oblidada a frec d'un estimball.

Horabaixa.

La llum s'imposa a penes com una claredat
i és un esqual de cendra a l'ambre evanescent,
un escorpí de marbre a les finestres
on la formiga sura entre deliris fòssils.
L'espai sols és espai perquè la llum l'habita
i ens desvetlla del nostre somni cec.

I ara s'han esvanit

les coses i és perillós el camí del poema
com caminar de nit per camps de mines.
Els sols caiguts s'apaguen lentament,
només un resplendor de terra socarrada arrela en les parets
com una heura foscant en agonia, com una gàrgola im-
[mensa
que ens enlluerna i vessa unes llums d'aram pàl·lid
que fan sobtadament una radiografia del poema
i el paper esdevé un cuir podrit, una miasma
que neda entre falgueres en un jorn primigeni
ple d'urpes de molts déus.

Però, tot és fictici,

no hi ha sinó les banderes de fum en els pals de la tarda,
la màscara cremada per l'àcid corrosiu
descobrint en les fosques el rostre ver del mot.

L'home que ha clos la porta
 i ara es treu un coltell de la butxaca
 no sap que en el seu gest no hi ha presència
 de voluntat, ni que una mà invisible
 mena la seva mà i li fa serrar el puny
 sobre el dur mànec de l'arma escollida,
 guiant-lo tot seguit devers el cos bellíssim
 que cal acoltellar.

Així, vas aixecant en nits de pleniluni
 el sacrifici estèril del poema,
 com un druida que al centre d'un cromlec disposa els
 [amulets

—certes màgiques pedres junt amb fulles de vesca—
 i, rera aquest preàmbul, perpetra el crim més bell,
 lliure d'antropofàgia, contràriament al que a tu t'esdevé
 [amb el poema,

aquests versos deixats com revòlvers ardents
 després d'un suïcidi que no pots consumir.

Aleshores, agenollat en terra, contemples les estranyes
 formes del cel nocturn, que és com un jeroglífic
 o un trencaclosques, joguina d'un déu nen
 que no és el déu d'Amor, perquè l'amor no rau
 sota aquest vici de tirar-se les cartes talment com qui es
 [lapida,

ni en aquesta venjança del Tità que es mastega
 a ell mateix en silenci i deixa en un paper
 uns indicis d'ossera, certes cal·ligrafies
 escrites amb la sang dels immortals.